

да е лесно ся разбираше че е была нѣкога си хубавица. Ръцѣ ѿ нѣѣхъ бѣхъ, тѣмъ, и комай прозрачны, а чрезвычайнѣе изсѣхваніе на тѣлото ѿ ся распознаваше доста добръ чаршафатъ съ който бѣ покрыва.

На часътъ когато момата влѣзе въ чертогътъ и пристѣ до одрътъ, болната си отвори очитѣ и помръднѣ.

— Отъ дѣ идешъ Енке? рече сухо, и защо мя остави сама толкозъ врѣме? Знашь ли че не обичамъ никѣкъ да ставашъ така сама по вѣтъ ношѣ.

Момата отговори кротичко:

— Чухте сякамъ, мамо, че похлопахъ прѣди малко по тыгъ ни, на ли?

— Чухъ, отговори болната, ще да е былъ, разумѣва палѣмникъ нѣкой, пощѣ-скаго, а може и разбойникъ.

— Ишо такъозъ майче. Бѣше единъ джентлименъ, служѣтъ си, които испатили горкыгъ тозъ вечеръ единъ жаснъ злочестнѣ.

— Мыслѣ да мѣ ся казала да си идѣтъ на пѣтьтъ.

— Не, майко, не бѣ възможно.

— Невъзможно ли бѣ, казвашъ?

— Невъзможно, майко.

— А че защо, а ми обави да видѣ.

— Защото колата на тозъ джентлименъ ся счупили; нѣтъ му ся убили и той раненъ въ падаіето опасно, ка то ми ся струва, не е на себе си и лежи безчужственъ.

— Е, шо стори ты най послѣ за този джентлименъ.

— Онова което заръчва Евангелската любовь, сиречь пр брахъ го въ кѣщи.

— Тѣзи послѣднитѣ думы подѣйствувахъ насилственъ връзъ болнѣтъ и като да ѿ галванирахъ нѣкакъ. Понадѣгъ ся малко и ся облѣгнѣ на лактіетѣ си, и когато очитѣ подивены за единъ минутъ, издавахъ гнѣбны блещуканія, и повтори съ сипкавъ гласъ.